

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

انجمن اجتماعی زحمتکشان افغانستان
۱۲ جولای ۲۰۱۷

افزایش بیکاری زندگی را برای زحمتکشان سخت تر ساخته است

در کشوری که بیکاری به اوجش رسیده و سیستم غارتگرانه اقتصاد بازار صلاحیت نظارت و کنترل قیمت ها را در بازار ندارد، باعث گردیده تا تفاوت طبقاتی به بالاترین سطح آن برسد. عده محدود و انگشت شمار که کمتر از ۵ درصد را تشکیل می دهد با چنگ و دندان در چور و چپاول توده ها غرق بوده، در حالی که اکثریت ۹۵ درصد توده های زحمتکش و ستم دیده هر روز با رفتن به زیرخط فقر، فشار زندگی پر از رنج و بدبختی بیشتر از پیش بر شانه های شان احساس می نمایند.

کاهش قدرت خرید توده های زحمتکش نه تنها خوشی و سرور را از چهره های آنها ربوده، بلکه با تمام وجود می توان احساس کرد که زحمتکشان با چهره های خسته همچون مرده های متحرک احساس می نمایند که با سرنوشت نامعلوم و تاریک روبه رو گردیده که اگر حملات انتحاری و انفجاری آنها را از پا در نیاورند، مطمئناً فقر گسترده خود و فامیل های شان را به نابودی می کشاند و هیچ روزنه امیدی هم برای رهائی از وضعیت ناهنجار جاری دیده نمی شود. سرک های کابل که در طول تاریخ هرگز شاهد صحنه های دل خراش هجوم گسترده توده های فقیر به نام گدا نبوده، امروز در هر چند متری گواه کودک، پیر، جوان و زن با حالات بسیار رقت بار می باشند که با آه و زاری دست تکدی را دراز کرده و تقاضای کمک می نمایند، بعضاً دیده شده افرادی که دارای تحصیلات و یا در گذشته صاحب حرفه و پیشه بودند نیز به خیل توده های فقیر علاوه گردیده اند.

عذر حکومت در برابر افزایش بی سابقه فقر شاید این باشد که در «جنگ با تروریسم» قرار دارد؛ عذری که هرگز پذیرفتنی نیست، چراکه از زمان روی کار آمدن حکومت بیکاره وحدت به اصطلاح ملی، هر روز دامنه «جنگ» علیه تروریسم گسترده تر گردیده و در گوشه گوشه کشور روزانه ده ها انسان به خاک و خون کشیده می شوند و نه تنها هیچ تغییری در وضعیت بد و شکننده امنیت رونما نگردیده، بلکه هر روز نا امنی، قتل، کشتار، انتحار و انفجار بیشتر می گردد.

امروز فقر و بیکاری منحصیث بزرگترین پدیده های بدبختی زحمتکشسان، سایه های شوم خود را بر سر زحمتکشسان چنان گسترده ساخته که اگر فکری به حال این وضعیت نگرده، احتمال این که جمعیت های وسیع از کشور به شکل دسته جمعی جان های شان را از دست بدهند، دور از تصور نیست. در حال حاضر بالاتر از ۶۰ درصد نیروی کار کشور در بیکاری مطلق به سر می برد، تعداد معدودی از فابری که های تولیدی هم که در کشور با هزار و یک مشکل مواجه اند، بنابر دلایل متعدد ناگذیر گردیده تا مرز ۷۰ درصد کارگران شان را از کار اخراج نمایند. توقع از این حکومت برای رفع معضل بیکاری و آوردن نان بر دسترخوان زحمتکشسان، به دور از واقعیت می باشد، چراکه تاریخ ثابت ساخته است که این نوع حکومت ها جز گسترش فقر و افزایش بیکاری هیچ برنامه دیگری روی دست ندارند.